

Kezedben az igézet virága
a szerelem virága
tudod mi előtt hajtsd meg homlokod
mert tudod szabad az ember
s nem lehet rabja látszatoknak
Kifejezik őt a bolygók az állócsillagok
a betűk a hieroglifák
a világos értelmű gépek
s az értelmetlen alakzatok is.

Le nem véve csodálkozó szemed
a rózsaszín trikós lányról
ki az idő partjain túl
villanó lábbal lép föl egy cirkuszkocsi lépcsőjén
így állsz az öröklét kapujában
tollal és ecsettel fölfegyverzett
testőre a szellemnek

GUTAI MAGDA

JÓZAN ELÉGIA

A víz kicsordul sókkal elvegyülve
a sejtek fölszakított oldalán.
A pusztulás a szirmon átszivárog.
A sárba roskadt rózsza fölzihál.
A sav a horpadt kelyhet átlukasztja.
A sebeivel szétnéz egy halott.
A szövetek falán a rothadásra
táruznak az atomnyi ablakok.
Ez már az ősz. A pusztulás szabályos.
Látom, kövekre fekszik a virág.
Az árnyékát se szorítja magához:
kit hanyatt löknek, szétzúzza magát.

Habos szájú a kód: elúszó ménes.
Porzik a víz csöndes paták alatt.
A szem homályos. Hályogos a Nap.
Lehúz az ősz a pocsolyák vizéhez.
A vízen arcom vékony csigaház.
Szederjes rózsza lép rá, szétrepezti.
A tengerekhez kéne egyszer menni!
Magam leszek a hal és a halász.

Lecsendesül, ki ellát a halálig.
Tudom, szabály szerint megjön a tél.
A hideg egyszer kőkeményre szárít.
Elszívja édes húsomat a szél.
Nekem nincs szükségem az irgalomra!
A józanság állig páncélba zár.
De csontjaimig nyilall az a rózsza,
ha szirmaira rászakad a nyár.